Ἄλλα δή, ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει. Μία κληρονομικὴ ἀριστοκρατία, ὄχι ἀριστοκρατία πλουτοκρατική, δὲν εἶναι μόνον φυσικὴ εἶναι σύγχρονος καὶ ὁρέλιμος εἰς τὸ Κράτος, διότι ἐκεῖ δύνανται οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν, ἂν καὶ νέοι νὰ καταλάβωσιν ἰσχυρὰς θέσεις δι' ὃ νὰ κατάξωσι τοὺς ἀντιπάλους των, τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ἀριστοκρατικῆς πλουτοκρατίας οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι γέροντες. Καὶ εἶναι γέροντες διότι νέοι δὲν ἦταν πλούσιοι ὅστε ἀριστοκράται ἐπρόκειτο. Σὺν τῷ χρόνῳ δὲ διὰ διαφόρων μέσων, ὧν ἀνάγκη ὀνομασίας δὲν ὑπάρχει, καὶ τὰ ὁποῖα, ἐν τοῖς συμποσίοις, ἀριστοκρατῶν πλουτοκρατῶν, ἐν Ἀμερικῇ, ἀνέφερεν ὁ δισεκατομμυριοῦχος βασιλεὺς τῶν πετρελαίων —ἔκαμε τὴν περιουσίαν, εἶπε, κλέπτων, τώρα θὰ φροντίσω νὰ ἀποδώσω ὅσα ἔκλεψα,—κατόρθωσαν νὰ πλουτίσωσι καὶ νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τοῦ ἀριστοκράτου.

Καὶ πρὸ πάντων ἐνδιαφέρει ἡμᾶς, ἡ ὑπαρξις κληρονομικῆς ἀριστοκρατίας—ἀρ' οὐ οὐχ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι κατὰ τοὺς τοιούτους εἰδότας!— ὅπως ἔχουσιν οἱ νέοι ἄνδρες ἐπιρροὴν ἐν τῷ κράτει. Οἱ γέροντες δὲν εἶναι κατάλληλοι διὰ τὰς νέας ἰδέας. δὲν ἔχουσι δὲ οὔτε τὴν δύναμιν οὔτε τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐνεργεῖν κατὰ τὰς νέας ἀρχάς,, (Max Nardaou). Πῶς λοιπὸν θέλομεν νὰ διοικούμεθα παρ' ἀνθρώπων, οἵτινες προσπαθοῦσι αὐτοὶ ἑαυτοὺς τὸν τίτλον τοῦ ἀριστοκράτου, γερόντων ἀνικάνων διὰ πᾶσαν νέαν ἰδέαν, διὰ πᾶσαν πρόοδον; Κατὰ φυσιολογικὸν νόμον, λέγει ὁ μέγας φρενίατρος Max Nordaou, τὸ νευρικὸν ῥεῦμα διατρέχει εὐκολώτερον τὰς συνειθισμένας "ὁδοὺς ἐνεργείας,, ἐν ᾧ διὰ τὰς νέας λίαν κοπιωδῶς συμμορφοῦται. Ὁ νόμος οὗτος ἔχει συνεπείας διότι καθιστᾷ ἡλικιωμένον τινὰ ἄνθρωπον, ἐν αὐτόματον οὕτινος ὅλαι αἱ λειτουργίαι εἰσὶν ὑποτεταγμέναι εἰς τὴν ἕξιν καὶ οὕτινος ἡ σκέψις καὶ ὁ νοῦς δὲν δύνανται νὰ ἐξαιρεθῶσιν ἀπὸ τούτου. Ἐκθέσατε τὸν γεροντικὸν ὀργανισμὸν εἰς νέας παρορμήσεις, καὶ πείσατε τὸν νὰ ἀρνηθῇ τὰς συνήθεις ὁδοὺς καὶ ἰδοὺ τί θέλει συμβῇ: ἐκεῖ ἔνθα τὸ νέον πνεῦμα δὲν θέλει νὰ συλλάβῃ εἰμὴ σκέψιν τινὰ νέαν, τὸ γηρᾶσαν δίον πρῶτον νὰ τὴν συλλάβῃ καὶ αὐτό, καὶ νὰ ἀντιστῇ κατόπιν εἰς τὴν τάσιν αὐτοῦ ὅπως διαστρέψῃ τὴν εἰρημένην σκέψιν ὑπὸ παλαιὸν τρόπον, τὸν ἑκατοντάκις ἤδη ἐφαρμοσθέντα».

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω βλέπομεν, ὅτι τὸ Ἔθνος ζημιοῦται ἐκ τῶν πλουτοκρατῶν ἀριστοκρατῶν.

Τὸ Ἔθνος μας δὲν ἀναγνωρίζει τίτλους εὐγενείας, ἡ μὴ μυωπῶσα μερὶς τῶν πλουσίων δὲν δίδει αὐτῷ τίτλους τοιούτους, οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, οἱ πραγματικῶς ἀριστοκράται τοῦ πνεύματος, δὲν ἀπαξιοῦσι καὶ ἑνὸς ἔτι βλέμματος τοὺς ἀριστοκράτας μας!; Διατί λοιπὸν ἐπιμένεται εἰς τὸ νὰ διαιρεῖται τὸν λαὸν εἰς τάξεις κοινωνικὰς, ἀφ' οὗ τάξεις κοινωνικαί, κληρονομικῷ τῷ λόγῳ, δὲν ὑπάρχουν ἐν Ἑλλάδι. ἀριστοκράται μου;

Ἰσότης δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰς τὰς κοινωνίας.

Ναί! ἀλλ' εἰς τὰς κοινωνίας ὅπου οἱ σημερινοὶ ἀριστοκράται δὲν ἦταν χθὲς χειρώνακτες ἀλλ' ἔλκουν τὴν καταγωγὴν ἐξ ἀριστοκρατῶν ἀκμασάντων πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν

Κοινωνιστής.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

ΩΣ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ
ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΩΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΤΑΙ

Τὸ αὐτεξούσιον τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τὸ θεμελιῶδες σημεῖον τῆς λογικῆς αὐτοῦ ὑστάτης. Διότι τὸ ἔνστικτον, τὸ ὁποῖον διευθύνει τὰς πράξεις τῶν λοιπῶν ζώων ἔχει ἀντικατασταθῇ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς σκέψεως καὶ τῆς θελήσεως.

Πρέπει ὅθεν τὸ αὐτεξούσιον τοῦτο νὰ μὴ δεσμεύεται, ν' ἀπολαύῃ δὲ ὁ ἄνθρωπος εἴτε ὡς ἄτομον, εἴτε ὡς ὁμάς, πλήρους ἐλευθερίας, ἵνα δύναται, κατανοῶν αὐτὴν τὴν Φύσιν καὶ δεσπόζων ἑαυτοῦ, νὰ κατατάττῃ ὁπωδήποτε ἔθνος ἐν τῇ πολιτισμικῇ πρόοδῳ.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δείκνυει, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν ἐν τῷ κόσμῳ νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ δόγμα τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων, διότι ταχέως ἀντικαθίσταται τοῦτο ὑπὸ τοῦ δόγματος τῆς διλάμεως τοῦ ἰσχυροτέρου. Διὰ τοῦτο ἐπιζητεῖται ἡ ὅσον τὸ δυνατὸν πληρεστέρα ἐλευθερία, ἐν τῇ ἀρμονίᾳ ὑποχωρήσεως, καὶ τῇ διαβάσει τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐν κοινωνίᾳ ἔνθα μία ἀνωτέρα ἀρχὴ ἐρρυθμίζει καὶ ἐπιτυγχάνει ὑπὸ πάντων ἀπολύτου ἄσκησιν τῆς ἐλευθερίας ταύτης.

Ὅταν ὅμως προσβάλλεται καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τούτῳ ἡ ἐλευθερία, τότε ὀφείλει ἡ ἀνωτέρα αὕτη ἀρχὴ, ἡ Πολιτεία, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ της, νὰ περιορίσῃ τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν τοῦ προσβαλόντος τὴν τοιαύτην καὶ διαπράξαντος ἕνεκα τούτου ἀδίκημα, ἐπιβάλλουσα οὕτω εἰς αὐτὸν τὴν ἐνδεικνυμένην ἀνάλογον ποινήν.

Ἀλλὰ πολλάκις ἡ Πολιτεία ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ αὐθαιρέτων ἀρχόντων, δὲν περιορίζει τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, μόνον ὅταν πρόκειται περὶ ποινῆς. Πράττει τοῦτο ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ἐκκινήσῃ τεραστιαὶ πάθη καὶ μίση, νὰ ἐξυπηρετήσῃ προσωπικὰ τοῦ δεσπότου συμφέροντα, νὰ συντρίψῃ εἰς ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ὑπεροχήν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ χαρακτὴρ, νὰ καταπνίγῃ μίαν φωνὴ ἀδικίας.

Τότε τὰ ἄτομα κύπτουσι τὸν τράχηλον τῷ τυράννῳ, μέχρις ὅτου ἐν ῥεῦμα λαϊκῆς ὁρμῆς συμπαρασύρῃ ἐν τῷ ὄγκῳ αὐτοῦ τὰ πάντα, καὶ οὕτω κατασταθῇ δυνατὸν νὰ ἀναστηλωθῶσι τὰ καταρριφθέντα καὶ καταπατηθέντα δίκαια τῶν προσώπων, ἐξ ὧν πηγάζει τὸ δίκαιον τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας.

Ἡ ἱστορία τῶν δύο τελευταίων αἰώνων δείκνυει τοιούτων γεγονότων. Καὶ ἐπίσης νῦν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν πάντα τὰ πεπολιτισμένα κράτη, ἐμπορεύονται ὑπὸ φιλελευθέρων ἀρχῶν καὶ πρωτοβουλιῶν ἰδίων. ἀναγνωρίσαν ὡς κοινωνικὴν πᾶσαν ἐλευθερίας, τὴν τοῦ ἀτόμου τοιαύτην.

Τὸ ἡμέτερον Ἔθνος, τὸ ἀποσείσαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος μετὰ κραταιῶν ἀγῶνα, τὸν ζυγὸν τῆς Τουρκικῆς τυραννίας, εὐθὺς ἀνέγνω ὅτι ἀναγνώρισε τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ἀνέγραψεν εἴτε ἐμμέσως, εἴτε ἀμέσως εἰς πάντα τὰ πολιτεύματα καὶ τὰ συντάγματα τὰ συνταχθέντα ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐθνικῶν συνελεύσεων.

Κατὰ τὸ ἰσχύον σύνταγμα, τὸ δόγμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου ἀναγνωρίζεται καὶ ἀναγράφεται ῥητῶς καὶ ἀμέσως. Τὸ 4 ἄρθρον αὐτοῦ ἀναφέρει ὅτι «ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία εἶναι ἀπαραβίαστος· οὐδεὶς καταδιώκεται, συλλαμβάνεται, φυλακίζεται ἢ ἄλλως πως περιορίζεται, εἰμὴ ὁπόταν καὶ ὅπως ὁ νόμος ὁρίζει».

Τὸ ἑπόμενον ὅμως ἄρθρον περιέχει ἐξαιρέσεις διατάξεις, διὰ πάντων ὁποίων ἐξαφανίζεται ἀρκούντως, ἡ τεθεῖσα διὰ τοῦ 4ου ἄρθρου, ἀρχὴ τοῦ ἀπαραβιάστου τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. Κατὰ τοῦτο «ἐξαιρουμένου τοῦ αὐτοφώρου ἐγκλήματος, οὐδεὶς συλλαμβάνεται, οὐδὲ φυλακίζεται ἄνευ ἠτιολογημένου δικαστικοῦ ἐντάλματος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεως ἢ προφυλακίσεως».

Ἀλλ' ἐὰν πρόσωπόν τι συλληφθῇ διὰ μὴ αὐτόφωρον ἔγκλημα ἄνευ δικαστικοῦ ἐντάλματος, ἢ μὴ κοινοποιηθέντος εἰς αὐτὸ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεως ἢ τῆς προφυλακίσεως, τότε τὸ πρόσωπον τοῦτο, κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἀμύνης ἐναντίον τῆς ἐνεργούσης τὴν σύγκλησιν ἢ προφυλάκισιν ἀρχῆς, κατὰ παράβασιν καὶ ἀθέτησιν τῶν ἄνω τυπικῶν διατάξεων τοῦ συντάγματος.

Κατὰ τὸ 5ον ἐπίσης ἄρθρον «ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ δι' ἐντάλματος συλλήψεως κρατηθεὶς προσάγεται ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον ἀνακριτὴν, ὅστις ὀφείλει, ἐντὸς τὸ πολὺ τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς του, εἴτε ν' ἀπολύσῃ αὐτὸν, εἴτε νὰ ἐκδώσῃ κατ' αὐτοῦ ἔνταλμα φυλακίσεως· παρελθουσῶν τῶν τριῶν ἡμερῶν χωρὶς νὰ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἔνταλμα φυλακίσεως, πᾶς δεσμοφύλαξ ἢ ἄλλος ἐπιτετραμμένος τὴν κράτησιν τοῦ συλληφθέντος εἴτε πολιτικὸς ὑπάλληλος εἶναι, εἴτε στρατιωτικὸς, ὀφείλει ν' ἀπολύσῃ αὐτὸν παραχρῆμα».

Αἱ διατάξεις αὗται διατάξεις τὰς ὁποίας περιέλαβε τὸ σύνταγμα, ἵνα τὰς περιβάλῃ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἀμετακλήτου εἶναι ἡ σπουδαιοτέρα ἐγγύησις τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων. Ἡ προθεσμία τῶν τριῶν ἡμερῶν, ἡ ὁποία δίδεται εἰς τὸν ἀνακριτὴν ἐκκαθαρίσεως περὶ τῆς ἀπολύσεως ἢ προφυλακίσεως τοῦ συλληφθέντος, καὶ ἡ ποινὴ τῆς παρανόμου κατακρατήσεως ἥτις ἀπειλεῖται κατὰ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν κράτησιν, ἐὰν μετὰ τὴν ἄπρακτον παρέλευσιν τῶν τριῶν τούτων ἡμερῶν δὲν ἀπολύσωσι τὸν συλληφθέντα, προστατεύουσι τὸ ἄτομον ἀπὸ πάσης αὐθαιρεσιακῆς τάσεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, καὶ ἀναρτῶσι τὴν παρακτέρω τύχην αὐτοῦ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν ἐξαιρεῖ ὁ θεμελιώδης οὗτος νόμος, νὰ καταστήσῃ κατὰ μέγα μέγα μέρος ἀνεξάρτητον, ὅπως ἔχῃ ὡς ὁδηγὸν ἑκάστης αὐτῆς πράξεως τὴν ἔρευναν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας.

Σπουδαία ἐπίσης ἐγγύησις διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ 7ου ἄρθρου τοῦ συντάγματος, καθ' ἣν ἀποινὶ δὲν ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου ὁρίζοντος προηγουμένως αὐτήν». Ὅθεν οὐδεὶς δύναται νὰ τιμωρηθῇ διὰ πρᾶξιν ἥτις δὲν προβλέπεται καὶ δὲν τιμωρεῖται ὑπὸ νόμου τινός. Οὔτε εἶναι δυνατὸν ποινική τις διάταξις νὰ λάβῃ ἀναδρομικὴν δύναμιν καὶ συνεπείᾳ ταύτης νὰ κολασθῶσι πράξεις ἐνεργηθεῖσαι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ καθιεροῦντος αὐτὴν νόμου.

Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἀναγνωρίζει καὶ ὁ Ποινικὸς ἡμῶν νόμος ἀναγράφων ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ ἄρθρῳ ὅτι «ἀποινὶ δὲν καταγινώσκεται πλὴν εἰς ἐκείνας τὰς πράξεις καὶ ἐλλείψεις κατὰ τῶν ὁποίων νόμος τις ὥρισε προηγουμένως ῥητὴν ποινήν».

Ἡ διάταξις τοῦ 8ου ἄρθρου τοῦ συντάγματος καθ' ἣν «οὐδεὶς ἀφαιρεῖται ἄκων τοῦ παρὰ τοῦ νόμου ὡρισμένου εἰς αὐτὸν δικαστοῦ», καὶ αὕτη προνοεῖ, ἀλλ' ἐμμέσως πως εἰς τὴν προστασίαν τῆς τοῦ ἀτόμου ἐλευθερίας. Διότι δὲν ἐπιτρέπεται, οὔτε διὰ νόμου ἀκόμη, ν' ἀφαιρεθῇ ὁ πολίτης τῆς ὑπὸ τῶν κειμένων νομοθετικῶν διατάξεων ὁριζομένης αὐτῷ δωσιδικίας, διὰ τὴν ἐκδίκασιν εἴτε πολιτικῆς, εἴτε ποινικῆς τινος διαφορᾶς.

Τὸ ἄτομον ὅμως, ὅταν ἀφῇ ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐνδιεφέρομενον νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἀδικήματα, πᾶν ἄλλο ἢ λησμονοῦντα ἢ τὴν ἐγκληματικὴν αὐτοῦ διάθεσιν. Τοιοῦτα ἀδικήματα εἶναι τὰ πολιτικὰ ὀνομαζόμενα, ἅτινα ἀποβλέπουσι εἰς τὴν γενικὴν ἢ μερικὴν μεταβολὴν τοῦ καθεστῶτος πολιτεύματος. Τὰ ἀδικήματα ταῦτα, ἐπειδὴ πάντως περιέχουσι προσβολὴν τινὰ ὡρισμένου δικαίου, εἶναι ἀδικήματα καὶ ἑπομένως ἐπισύρουσι ποινήν.

Ἀλλὰ τὸ σύνταγμα ἡμῶν, ὁρμώμενον ἐκ φιλελευθέρων ἀρχῶν παρέχει διὰ διαφόρων αὐτοῦ διατάξεων, προνομίας τι ἀς προστατεύουσα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων. Καὶ πρῶτον μὲν διὰ τοῦ 18ου ἄρθρου αὐτοῦ καταργεῖ τὴν θανατικὴν ποινὴν διὰ τὰ πολιτικὰ ἐκείνα ἀδικήματα, τὰ μὴ περιέχοντα καὶ ἑτέρας καθαρῶς ἐγκληματικὰς πράξεις, δεύτερον δὲ διὰ τοῦ 95ου ἄρθρου ὁρίζει ὅτι «πολιτικὰ ἐγκλήματα δικάζονται ὑπὸ τῶν ἐνόρκων» ὑπάγον οὕτω αὐτὰ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἀνεπηρεάστου λαϊκῆς δικαιοσύνης, καὶ τρίτον καθιεροῖ δικανομικοὺς τινας ὁρισμοὺς διὰ τοῦ 6ου ἄρθρου, ἐξαιρετικῶς τεθειμένους πρὸς ὑπερασπίσιν τῆς ἐλευθερίας τῶν διωκομένων τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα ἀτόμων. Κατὰ τὸ 6ον τοῦτο ἄρθρον «ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων δύνανται τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, τῇ αἰτήσει τοῦ προφυλακισθέντος, νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόλυσιν τούτου ἐπὶ ἐγγυήσει ὁριζομένῃ διὰ δικαστικοῦ βουλεύματος καθ' ἑπτὰ ἡμέρας ἀνακοπῆ. Οὐδέποτε ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἡ προφυλάκισις δύνασθαι νὰ παραταθῇ πέραν τῶν 2 μηνῶν ἄνευ δικαστικοῦ βουλεύματος. Ὑποκειμένου καὶ τούτου εἰς ἀνακοπῆν, οὐδὲ μετὰ τὸ βούλευμα πέραν τριῶν μηνῶν».

Ἕπεται τὸ τέλος

Δημ. Π. Δημητριάδης

ΓΝΩΜΑΙ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Καθ' ἃ ἀνηγγέλθη ἡμῖν ἐκ Χανίων συνεστήθη Σύλλογος πατριωτικὸς ὑπὸ νέων, ἐπιστημόνων, φοιτητῶν, ἐμπόρων κλπ μὴ ἀναμιχθέντων εἰσέτι εἰς τὴν πολιτικήν. Ἡ προκήρυξις τὴν ὁποίαν ἐξέδοσαν, ἀνυπόγραφον διότι δὲν εἶχον ἀκόμη διευθετηθῆ τὰ τοῦ Συλλόγου καὶ ὄχι δι' ἄλλον τινὰ λόγον καὶ τῆς ὁποίας, δυστυχῶς, ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσιν, ἐκφράζει τὸν πόνον τῶν νέων, ἐκφράζει καθαρῶς τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα, δεικνύει ἀνθρώπους βαπτισμένους εἰς τὰ νάματα τῶν νέων Ἰδεῶν, ἀνθρώπους πρακτικοὺς ἅμα καὶ πατριώτας σεμνοὺς. Ἂν καὶ Νεοϊδεάται, ἂν καὶ βαθέως τοὺς συνέχει ὁ πόνος ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πολιτικῇ ἰδιοτελείᾳ, δὲν δηλοῦσι ὅτι ἡ Ἐπανάστασις θὰ διορθώσῃ τὰ πάντα, δὲν κηρύττουσι ὅτι εἰς τὸ Αἷμα πρέπει νὰ πνιγῶσι οἱ τῆς σήμερον πολιτικῆς, δὲν βροντοφωνοῦσιν ὅτι τὸ ἐγχειρίδιον θὰ τὰ διορθώσῃ ὅλα, ἀλλὰ δηλοῦσιν ὅτι θὰ διεξαγάγωσι τὸ ἔργον των, διὰ παντὸς νομίμου μέσου Καὶ μανθάνομεν εὐθύς κατωτέρω ὅτι, θὰ ἐκδώσωσι καὶ ἐφημερίδα, ὄργανον τῶν ἀρχῶν των. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερον.. Ἂν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸ δυνατόν καὶ οἱ συνάδελφοί μας, πιστεύομεν ὅτι θὰ παράσχωσιν ἀμέριστον τὴν ὑποστηριξιν διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῶν ἰδεῶν τούτων καὶ ἐν Κρήτῃ, ἐν τούτοις ἐπαινοῦμεν σὺν τῇ ἀξίᾳ θαυμασμοῦ πρᾶξει ταύτῃ τῶν ἐν Χανίοις φίλων, καὶ τὴν σκέψιν αὐτῶν πρὸς ἵδρυσιν Ἐφημερίδος, ὀργάνου ἀποκλειστικῶς τῶν ἀρχῶν των.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ

Πανταχοῦ τῆς ὑφηλίου, ὅπου τὸ ἐργατικὸν ζήτημα ἤρχισεν ἀνακινούμενον, ὅπου ὑπάρχουν λευκοὶ δοῦλοι, παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι φέροντες τὸν ζυγὸν τυράννων καὶ ἐννοήσαντες τὴν ἀληθῆ ἀξίαν καὶ τὴν εὐεργετικὴν δι' αὐτοὺς δρᾶσιν τῶν φιλελευθέρων Κοινωνιῶν κλπ. ἑορτάζεται ἡ ἡμέρα τῆς Πρώτης Μαΐου ὡς ἡμέρα ἑορτῆς Ἐθνικῆς οὕτως εἰπεῖν, τῶν ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἀδελφῶν καὶ ὁμοεθνῶν τούτων, διοργανοῦνται διάδηλώσεις, πρὸς Κυβερνήσεις Χριστιανικὰς (;!) μὴ ὑπακουούσας ὅμως εἰς οὐδὲν ἄλλο ἢ εἰς τὴν φωνὴν τῶν ἰδίων συμφερόντων, ἑορταὶ ἐργατικαί, αἵτινες συνήθως ἐπιστέφονται μὲ αἷμα ἀθώων ἐργατῶν καὶ πτωχῶν οἰκογενειαρχῶν ζητούντων τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων των (!) Πελώριαι ἐρυθραὶ σημαῖαι, σύμβολα αὐτὰ γενικῆς ἀδελφώσεως καὶ Χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐρυθρὰν τῆς ἡμισελήνου, προηγοῦνται τῶν τοιούτων διαδηλώσεων, ἐρυθρανθεῖσαι ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας τοῦ Ἀτομισμοῦ ἐργαζομένων καὶ κόκινα γεφύραλα, τὸ κεινὸν σύμβολον, στολίζουσι τὰς κομβιοδόχας αὐτῶν ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀπολυσαρχισμὸς δὲν ἀναγκάζει αὐτοὺς νὰ τὸ κρύπτωσιν ἐπιμελῶς, νὰ τὸ παιατηρῶσιν ἐν τῷ κρυπτῷ, νὰ τὸ ἀσπάζωνται ὡς Θεόν των.

Εὐτυχῶς ἐν Κρήτῃ ἐργατικὸν ζήτημα δὲν ὑπάρχει. Ἴσως ἐν τῇ ἐξελίξει ἤθελε γεννηθῇ, ἴσως ἤρχισε γεννόμενον. Ἀλλὰ εὐτυχῶς, οἱ Νέοι Ἰδέαι, ἤρχισαν νὰ ἐξαπλοῦνται, νὰ εὑρίσκωσι πρόσφορον τὸ ἔδαφος καὶ οὕτω δὲν διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ ἴδωμεν λευκοὺς δούλους. Ἐν τούτοις εἴμεθα ἕτοιμοι, ἐν πάσῃ τυχὸν ἀποπείρᾳ νὰ καταπνίξωμεν πᾶσαν τοιαύτην τάσιν, ἥτις κάμνει τὸν Λαὸν βάρβαρον, τὸν ἀφίνει ὀπίσω εἰς τὸν Πολιτισμὸν καὶ τὰ Γράμματα.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ

Τὸ κάτωθι - ἐγερτήριον τῶν ἐργατῶν